Homilie voor de 19de zondag A VH 8 augustus 2026

Beste broeders en zusters, in de eerste lezing van vorig weekend nodigde God ons uit om tot Hem te komen en te genieten van de geneugten des levens: lekker eten en drinken zonder te betalen. Diezelfde sfeer van rust en voldaanheid heerste toen in het evangelie van die dag. In de lezingen van vandaag echter wordt de vrede verstoord en het geloof op de proef gesteld.

In de eerste lezing verschijnt de profeet Elia die God ontmoet op de berg Horeb, na een zware dag van beproeving waarop hij 450 profeten van Baäl en Asjera uitgedaagd had voor een wedstrijd op de berg Karmel. Nadat hij hen verslagen had, zwoer Izebel, de vrouw van koning Achab, Elia ter dood te brengen. Toen Elia dit vernam vluchtte hij voor zijn leven op weg naar Horeb. Hij werd moe en uitgeput en God stuurde hem voedsel. Hij liep veertig dagen en nachten door tot hij op de berg aankwam. Toen nam hij zijn intrek in een grot. Wanneer hij gevraagd werd naar buiten te komen om de Heer te ontmoetten was hij getuige van enkele angstaanjagende taferelen. Er stak een zware storm op die de bergen deed splijten en de rotsen verbrijzelde, maar God was niet in de storm. Deze werd gevolgd door een aardbeving, nog een gruwelijke ervaring, maar God was niet in de aardbeving. Er brak ook vuur uit, waarna er ten slotte een zacht briesje opstak waarin hij, dit maal, God wel vond. De ervaring van Elia laat zien dat we, zelfs na een uitputtende en vermoeiende inspanning of onderneming, de moed nooit mogen opgeven en het geduld nooit mogen verliezen. Een storm kan onze fundamenten doen wankelen, onze dromen aan diggelen slaan, maar na lang en geduldig wachten keert het tij en komt uiteindelijk het zachte briesje verkwikking brengen. Laten we nooit toestaan dat angst noch frustratie omwille van elk soort onheil onze relatie met God vertroebelt of ons vertrouwen in Hem verzwakt.

Een soortgelijke ervaring vinden we in het Evangelie. In de vroege ochtenduren terwijl Jezus discipelen het Meer van Galilea oversteken, worden ze door een hevige wind overvallen. Ze zien Jezus naar hen toekomen, maar denken ten onrechte dat het een spook is. Ze vrezen dat ze zullen omkomen en schreeuwen hun angst uit. Jezus maakt zich echter onmiddellijk bekend en spoort hen aan rustig te blijven. Is de angst en het geschreeuw van de discipelen geen teken van hun klein geloof in hun Meester? Of laat het ook niet blijken dat God soms verborgen kan zijn in datgene waarvoor we bang zijn, net zoals Jezus voor een spook werd aanzien? Ja, om de waarheid over Godsbestaan te ontdekken, is er vaak behoefte aan een kalme en geduldige geest.

De apostel Petrus waagt een gedurfde stap wanneer hij Jezus voorstelt naar Hem toe te komen door over het water te lopen hetgeen Jezus hem toestaat. Inderdaad, Petrus loopt over het water en dat is opnieuw een bevestiging van datgene wat Jezus ooit zei in verband met het gebed: wat we Hem vragen wordt ons toegestaan. Maar de ervaring van Petrus is

van korte duur, omdat hij zijn ogen van Jezus afwendt en zich op de golven richt. Laten we op onze levenstocht onze ogen alleen op Jezus gericht houden ook als anderen en onze beangstigende ervaringen ons afleiden en ons doen wankelen en ons zelfs aanzetten om er de brui aan te geven, net zoals de golven op het meer Petrus zorgen maken en dreigen de boot te doen zinken. Maar zelfs als we die fout maken, is Jezus onze redder die we om hulp kunnen roepen, want op het moment dat Hij in onze boot stapt, gaat de wind liggen. Dit verhaal is een theofanie, een openbaring waarin Jezus Zijn identiteit als God onthult door de naam 'Ik ben' te gebruiken, die aan Mozes werd geopenbaard in het boek Exodus.

Beste broeders en zusters, zoals ik vandaag reeds heb aangehaald zijn er op de levensweg van elkeen van ons, naast momenten van windstilte ook golven die de kop opsteken en onze boot doen wankelen, vuur dat onze bezittingen verbrandt, aardbevingen die fundamenten met de grond gelijk maken, stormen die alle hebben en houden in hun roes meesleuren, en het stille leed dat ontelbare slachtoffers treft. De lezingen van vandaag reiken ons twee manieren aan om dergelijke dreigingen het hoofd te bieden: laten we, net als Elia, midden alle onheil en gevaar, rustig, kalm en geduldig blijven, want het zachte briesje komt zeker. En laten we, net als Petrus, de Heer om hulp roepen. Steeds kunnen wij op Hem rekenen en Hij wacht erop dat wij Hem erkennen. En vergeten we nooit Jezus bemoedigende woorden aan Zijn discipelen die Hij ook aan ons richt in tijden van nood: 'Weest gerust. Ik ben het. Vreest niet.'